

Arrest

nr. 141 817 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 31 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat K. JANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die

de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde kopie van het door hem als "vrijwilligerskaart met foto van verzoeker van de Durga Puja van 2012" aangeduide document is geen (officieel) identiteitsdocument. Het stuk vormt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geen begin van bewijs van zijn identiteit. Verzoeker legt tot op heden geen enkel (origineel) officieel identiteitsdocument voorzien van een foto neer. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658). In weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, laat verzoeker na zijn identiteit te staven. Zijn identiteit staat derhalve niet vast en er kan dan ook niet worden nagegaan of de door hem neergelegde documenten daadwerkelijk betrekking hebben op zijn persoon.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen laat gelden dat "de tolk gedurende het eerste interview van het CGVS bijzonder slecht zijn vak beoefende en de zaken niet heeft vertaald zoals hij ze heeft gezegd" wijst de Raad er op dat wanneer verzoeker problemen ondervond met de tolk het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker nooit/niet eerder enig probleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit de gehoorverslagen. Noch tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, noch tijdens het tweede gehoor aldaar maakte verzoeker, die er nochtans bij aanvang van beide gehoren expliciet op werd gewezen eventuele problemen betreffende de tolk of andere te melden, ook maar enigszins gewag van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere onregelmatigheden die zich tijdens de gehoren zouden hebben voorgedaan, ook en zelfs niet wanneer de commissaris-generaal verzoeker tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk confronteerde met het dat bepaalde van zijn verklaringen, en meer bepaald die inzake de brandstichting in zijn huis, tegenstrijdigheden vertonen. Verzoeker maakte toen, en meer algemeen eerder, geen enkele melding van het feit dat de tolk tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zeer slecht zou hebben gewerkt en de zaken niet correct zou hebben vertaald. Dat verzoeker een dergelijk probleem aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. Deze kritiek is dan ook laattijdig.

In zoverre verzoeker thans oppert dat hij "ontkent (...) formeel dat hij nooit heeft vermeld dat zijn huis in brand zou zijn gestoken" spreekt hij zichzelf opnieuw tegen. Immers, tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker dat verschillende van zijn documenten werden vernietigd toen zijn huis in brand werd gestoken. Wanneer de commissaris-generaal verzoeker tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal de vraag stelde of zijn huis in brand werd gestoken, verklaarde verzoeker, in strijd met zijn eerdere verklaringen, dat er geen brand werd gesticht. Toen de commissaris-generaal hem er vervolgens met confronteerde dat hij tijdens zijn eerder gehoor had verklaard dat er veel documenten verloren zijn gegaan toen zijn huis in brand werd gestoken, antwoordde verzoeker als volgt: "Ik zei niets over de brand, ik zei enkel dat mijn huis op 24 oktober werd aangevallen, ze veel dingen hebben vernield en veel dingen uit het huis hebben gehaald" (gehoorverslag 23 oktober 2014, p. 14). Verzoekers huidige uitleg dat hij formeel ontkent dat hij nooit heeft vermeld dat zijn huis in brand zou zijn gestoken, wijkt aldus opnieuw af van zijn eerdere en laatste verklaringen hieromtrent. In zoverre verzoeker dit zeer algemeen afdoet/omschrijft als een 'misvatting' herhaalt de Raad dat verzoekers kritiek op de tolk(en) niet ernstig en laattijdig is.

Verzoekers huidig algemeen betoog dat de namen die hij kon noemen de namen zijn die hij meent te hebben kunnen opvangen bij onderlinge conversaties tussen de agressors tijdens hun baldadigheden, verklaart, noch rechtvaardigt waarom hij tijdens eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de vaste kern van de groep jonge fundamentalistische moslims die hem en zijn familie zouden hebben lastig gevallen uit drie leden bestond en dezen "Javeed", "Ashanulla" en "Rubel" heten, doch hij in strijd hiermee tijdens zijn tweede en volgende gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat "Jibon" deel uitmaakte van deze kerngroep, en/maar hij zich voor het overige geen enkele naam van een ander lid kon herinneren. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Verzoeker is hier echter geheel in gebreke gebleven. Hij ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties en biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde contradicties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking

op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoeker gaat er voorts ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden en gelet op de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat (ver)vals(t)e documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Bangladesh kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de eerder door verzoeker neergelegde documenten, noch aan de als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde vrijwilligerskaart van de Durga Puja van 2012, bovendien een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopie.

Een algemene verwijzing naar (informatie omtrent) geweld tegen religieuze minderheden in Bangladesh, zoals verzoeker in casu in zijn verzoekschrift doet waarin hij verwijst naar allerhande als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardig asielaanvraag, in gebreke.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 februari 2015, heeft verzoekende partij geen commentaar op de beschikking en volhardt zij in het verzoekschrift. Verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk terug wil keren naar haar land van herkomst doch dat de situatie daar precair is. Verzoekende partij beaamt dat niet alle Hindus in Bangladesh problemen kennen, doch wijst er op dat zij vanaf 2009 problemen had en om die reden haar land van herkomst verliet.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het volharden in haar asielrelaas en naar de algemene situatie in haar land van herkomst, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. De Raad wijst er op dat zij met dergelijk verweer dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS